

interview
TIM SLUITER

ONDER- WEG NAAR MORGEN

Een van Nederlands grootste talenten zet een punt achter zijn loopbaan. Nog maar 26 jaar oud zag hij zijn droom uiteenspatten. Tim Sluiter: 'Ik vind niet dat ik gefaald heb.'

TEKST MARTIJN PAEHLIG FOTOGRAFIE KOEN SUYK EN GOLFSUPPORT

‘IK

WAS NOOIT VAN PLAN om tot in de eeuwigheid door te spelen’, zegt Tim Sluiter als het gesprek

over het vroege einde van zijn carrière nog maar nauwelijks op gang is gekomen. ‘Ik had altijd wel in mijn hoofd om hooguit halverwege mijn dertigste te stoppen en iets anders te gaan doen. Ik kan goed leren, heb veel interesses, dus het leek me logisch dit een beperkte tijd te doen. Maar het is wel wat korter geworden dan ik oorspronkelijk voor ogen had. Ik stop nu best op jonge leeftijd, maar ergens is dat ook juist wel weer heel goed. Ik kan nu nog alle kanten op met mijn leven, zit niet per se ‘vast’ aan golf. Misschien is dat ook wel de reden dat iedereen in mijn omgeving mijn keuze om te stoppen begrijpt.’

Enkele jaren geleden was dat wel anders. In 2013 stond Sluiter ook al op het punt om de stokken definitief weg te zetten. Tot onbegrip van velen in zijn omgeving. ‘Waarom nu al? Waarom zo vroeg? Kan je het niet nog een k  er proberen?’ En dus liet Sluiter zich ompraten om door te gaan.

‘Ik heb er geen spijt van dat ik dat toen heb gedaan, ook al heb ik mijn doelen alsnog niet gehaald. Toen ik in 2013 wilde stoppen, was dat deels omdat ik het gewoon echt niet leuk meer vond. Dat is nu absoluut niet het geval. Ik heb de afgelopen twee jaar – hoewel het er qua resultaten niet uitkwam – echt met plezier gespeeld. Maar nu is het genoeg. Ik stelde mezelf in 2013 een heel duidelijk doel. Eind 2016 moest ik een vaste waarde op de Europese Tour zijn. Drie jaar gaf ik mezelf daarvoor. Toen het dit jaar niet liep zoals het moest lopen, begon ik te denken dat ik misschien niet eens aan die drie jaar ging komen. En toen ik op de Qualifying School onderuit ging, wist ik het zeker. Het doel was niet meer haalbaar. Ik zou zelfs terugmoeten naar de *satellites*. Toen hoefde ik niet lang meer na te denken. Ik heb

mijn coaches, mijn sponsors, de mensen die dicht bij me staan, op de hoogte gebracht van mijn besluit en dat was dat. Dit keer heeft niemand geprobeerd me op andere gedachten te brengen.’

TEAMSPELER

Terug naar het begin. Tim Sluiter maakte in 2006 naam bij het grote publiek als net zeventienjarige scholier. Bij de insiders was hij al langer bekend, maar met een uitstekend optreden in het KLM Open van september 2006 deed hij landelijk van zich spreken. Niet veel later kwam de grote doorbraak. In november van hetzelfde jaar legde hij samen met Joost Luiten en Wil Besseling beslag op de Eisenhower Trophy, de wereldtitel voor landenteams bij de amateurs. Waar zijn landgenoten vrijwel direct de overstap naar de professionals maakten, rondde Sluiter eerst zijn school af en vertrok daarna naar Amerika om een studie natuurkunde te combineren met topgolf. Dat ging niet van harte. De eerste maanden wilde hij dolgraag terug naar huis en daarna bleken golf en studie lastig te combineren, wat er uiteindelijk in resulteerde dat hij voortijdig zijn brieven pakte en terug naar Nederland kwam. Weloverwogen, maar een keuze waar hij achteraf toch met een gevoel van spijt op terugkijkt.

‘Ik had een lijst gemaakt met voors en tegens om te blijven of te gaan. Maar weet je welke vraag er niet op stond? Of ik het leuk vond. Of ik het naar mijn zin had. Ik was altijd z   met mijn doelen bezig, of het leuk was deed niet ter zake. Ik stond er dus honderd procent achter om terug te komen – dat was immers beter voor mijn doelen – maar als ik erop terugkijk dan vraag ik me af of ik niet toch had moeten blijven. In de eerste plaats omdat ik dan nu een afgeronde studie achter mijn naam had staan, maar vooral ook omdat ik het heel erg naar mijn zin had toen ik mijn plek eenmaal gevonden had. Aan het begin was het enorm wennen, mensen snaptten mijn humor niet om maar wat te noemen, maar ik had echt een heel leuk team en een coach waar ik heel goed mee samenwerkte. Niet voor niets heb ik nog altijd contact met hem.’

‘Het spelen en werken met een team heeft mij altijd heel veel plezier verschaft. Het WK natuurlijk, op *college*, maar ook aan internationale teamevents als de Palmer Cup bewaar ik mooie herinneringen. Ook als je het begrip team wat breder opvat, is dat wat me altijd al het meeste plezier gaf. In de jeugd trainden we vaak samen. Reinier, Wil, Wouter, noem maar op. Altijd spelletjes doen, altijd proberen dat ene schot net zo goed te gaan beheersen als die ander. Het maakte het trainen niet alleen leuker, het maakte je ook b  ter, omdat er altijd strijd was. Ik geloof daar in ja, en misschien heb ik dat onderweg ook wel te veel gemist. Als ik kijk naar de Denen of de Zweden die staan

OVER EN SLUITEN

Tim Sluiter is niet de eerste – noch de laatste – speler die relatief jong de clubs aan de wilgen hangt. Drie voormalige Nederlandse professionals over het einde van hun carrière.

RALPH MILLER

Pro: 2000-2006
Leeftijd bij stoppen: 30
Hoogste niveau: Challenge Tour
Hoogtepunt: 6e Dutch Futures 2008, leiding KLM Open 2000
Huidige functie: headpro Golsoci  teit de Lage Vuursche

‘De reden dat ik aan het eind van het seizoen 2006 stopte, is heel simpel. Geld. Ik had het met pijn en moeite misschien nog wel rond kunnen krijgen, maar het was een heel moeilijk verhaal geworden. Dat gaf veel gedoe, zoveel dat het me het beste leek er een punt achter te zetten. Natuurlijk deed dat pijn. Ik speelde goed en had zeker nog het idee dat ik het zou kunnen redden op het hoogste niveau. Spijt heb ik er niet van gehad – ik heb echt mijn plek gevonden op de Lage Vuursche – maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat het nooit een keer geknaagd heeft. Het is toch je droom waar je een streep doorhaalt. Natuurlijk is dat niet leuk.’

NIENKE NIJENHUIS

Pro: 2000-2007
Leeftijd bij stoppen: 29
Hoogste niveau: Ladies European Tour
Hoogtepunt: Winst Brits Amateur Stroke-play Kampioenschap.
Huidige functie: manager Topsport Den Haag

‘Op het moment dat ik het Brits Amateur won en het British Ladies mocht spelen, realiseerde ik me dat ik van golf mijn beroep wilde maken. Mijn droom was om uiteindelijk op de LPGA te spelen, maar ik wist dat ik dan in Europa wel bij de top-20 moest horen, wilde ik een kans maken het daar te redden. In 2005 vond ik nog dat ik op koers lag, maar 2006 en 2007 waren zo slecht dat het steeds meer een opgave werd. Ik ging op een gegeven moment echt met een knoop in mijn maag de deur uit, wilde eigenlijk niet meer. In de zomer van 2007 hakte ik definitief de knoop door en stopte met topgolf. Daar heb ik geen moment spijt van gehad. En toch, een leven als tourpro... ik zou het zó weer doen.’

FLORIS DE VRIES

Pro: 2009-2014
Leeftijd bij stoppen: 24
Hoogste niveau: Europese Tour
Hoogtepunt: 4e plaats eindrangschikking Order of Merit Challenge Tour
Huidige functie: teaching professional in opleiding

‘Waarom ik gestopt ben? Het kortste antwoord is: omdat ik niet goed genoeg was. Ik had me vast verder kunnen ontwikkelen en kunnen stijgen, maar ik was geen pro geworden om in de middenmoot mee te draaien. Daarbij paste de levensstijl ook niet bij me. Ik bedoel niet het reizen en onderweg zijn, maar het constant maar met jezelf bezig zijn, dat alles om jou draait. Het was mijn ding niet. Nee, ik heb geen enkele vrees dat ik spijt zal krijgen. Ik ben nu gelukkiger dan ik in jaren was, maar ben dankbaar voor de kans die ik heb gehad. Ik ben ervan overtuigd dat mijn opgedane ervaring van pas gaat komen bij mijn leven als coach.’

echt *altijd* te kloten op de oefendagen, doen de hele tijd spelletjes met elkaar. Voor de lol, maar ondertussen juttten ze elkaar op, worden ze er betere golfers van.’

KANSEN BIJEDEN

Beter worden. Altijd maar beter willen worden. En tegelijkertijd goed genoeg zijn. Sluiter is er, hoewel hij zijn grote doelen niet haalde, nog altijd van overtuigd dat hij hoe dan ook goed genoeg was (is) om zich als vaste waarde op de Europese Tour te kunnen vestigen. ‘Ja, dat geloof ik zeker. Kijk, toen ik begon, ging ik voor niets minder dan de eerste plaats op de wereldranglijst en geloofde ik er ook heilig in dat dit me zou lukken, dat het k  n lukken. Later zie je hoe moeilijk dat is en stel je je doelen bij, maar toen ik begon, ging ik daar echt voor. Het

klinkt lullig, maar toen ik vijftien, zestien was, zei ik dat ik geen Robert-Jan Derksen wilde worden. Pas later besef je hoe ontzettend knap het is wat hij, Maarten Lafeber en Rolf Muntz, hebben gedaan. Er komt zoveel bij kijken om je jarenlang op het hoogste niveau te handhaven, er een goede boterham mee te kunnen verdienen. Daar mogen ze best meer credits voor krijgen. Om maar te zwijgen over alles wat je moet doen en moet laten om in de absolute top mee te draaien. Kijk naar Joost. Meervoudig winnaar, stond heel hoog op de wereldranglijst, maar heeft het nu weer moeilijk. Terwijl er echt niemand is die er zoveel voor doet en laat als hij.’

‘Waarom zijn er zo weinig Nederlanders actief op het hoogste niveau? Waardoor lukt het ons niet om – net als de Fransen nu – een flinke aanwas te genereren? Ja, in   

‘IK WAS NOOIT VAN PLAN TOT IN DE EEUWIGHEID DOOR TE SPELEN’

‘IK ZEI VROEGER DAT IK GEEN DERKSEN WILDE WORDEN. PAS LATER REALISEER JE JE HOE KNAP HET IS WAT HIJ, MAARTEN EN ROLF HEBBEN GEDAAN’

➤ 2012 waren we even met zeven man op de Tour, maar daarna is het stilgevallen. En net in de jaren dat wij onze kaart haalden, ging het met de Tour niet best. Ik kon geloof ik maar dertien toernooien spelen met mijn kaart. Dertien! Nou, daar red je het niet mee. Dat kan gewoon niet. Maar goed, dat was een beetje onze pech, daar zit niets structureels achter. Wat wel écht een probleem is, is dat we in Nederland geen Challenge Tour-toernooi hebben. Dat is zó belangrijk. Neem weer Frankrijk. Daar hadden ze op een gegeven moment wel vijf, zes toernooien. Dan heb je echt de kans om je talenten te laten ruiken aan het grote werk. Hartstikke leuk dat de beste amateurs mee mogen doen aan het KLM Open, maar je moet als jochie van vijftien meedoen op de Challenge Tour wil je een idee krijgen wat je allemaal moet doen om er te komen, om te zien waar je staat ten opzichte van zo'n circuit. Het is écht geen toeval hoor dat er nu zoveel Fransen doorkomen. Die zijn daar jaren mee bezig geweest, zien nu steeds meer jongens op dat circuit doorbreken, en als vanzelf blijven er ook meer

over op een nog hoger niveau. Dat kan gewoon niet anders en daar zouden we in Nederland ook naartoe moeten. Plus natuurlijk dat we het in Nederland misschien wel harder moeten maken. We hebben het zó goed in dit land. Op elk gebied, maar we klagen en klagen maar. Voor elk wissel wasje is wel iemand beschikbaar. Ook voor jonge golfers dus. Neem een goedbedoeld initiatief als Golf Team Holland. Hoezo moet iemand je tickets voor je boeken? Weet je hoeveel tijd je overhebt? Ga dat zelf doen, dat hoort er ook bij. Daar word je echt niet slechter van. Of neem coaching. Heel goed hoor dat het er zo breed is, maar als ik naar mezelf kijk dan is het er misschien ook wel te véél geweest. Had ik meer mijn eigen keuzes moeten volgen, in plaats van die van anderen.'

HERSENS GEBRUIKEN

Hij merkt het op, niet als excuus, maar omdat hij ook over dat soort dingen nadenkt. 'Ik ben nu eenmaal een denker, altijd geweest, ga niet zomaar ergens in mee, wil weten waarom, en of het niet anders kan. Ik denk dat je je daardoor ontwikkelt. Durf vragen te stellen bij wat je doet. Ook als golfer.'

De eerste vraag die Sluiter zich moest stellen na zijn besluit te stoppen, was wat hij nu wel moest gaan doen. Met de clubs diep achter in de kast, is het tijd om een nieuwe toekomst te zoeken. Al lijkt de keuze – sneller dan hij verwachtte – alweer gemaakt.

'Mijn vriendin zei dat ik nu eens de tijd moest nemen, "ga doen wat je leuk vindt", maar ik ben er alweer uit, geloof ik', lacht Sluiter. 'Ik kan gaan werken of gaan studeren. Dat het dat laatste wordt, was me al snel duidelijk. Ik heb een goed stel hersens, het is zonde om daar niet wat mee te doen. Ik ben leergierig en heb tijdens die zeven jaar als professioneel golfer het gebruik van mijn brein – om het zo maar te

HOCKEY — Ik ben dol op teamsporten, altijd geweest. Vroeger was het golf en hockey, daarna een hele tijd alleen golf, en nu is het weer hockey. Ik heb al een paar keer meegetraind en gespeeld in het tweede van Pinoké. Erg leuk. Maar ik moet opletten dat ik niet meteen weer te fanatiek wordt.

➤ JOOST LUITEN IS, SAMEN MET CHRIS KIRK, DE SUCCESVOLSTE SPELER VAN HET WK 2006.

GOUDEN TOEKOMST

Tim Sluiter is de eerste speler van het gouden oranjeteam dat in 2006 wereldkampioen werd, die een punt achter zijn loopbaan zet. En dat terwijl een gouden toekomst voor hem lag. Wil Besseling – ook nog eens individueel wereldkampioen – heeft de belofte (vooralsnog) niet waar kunnen maken. Alleen Joost Luiten kwam ver, met tot op heden drie zeges op het hoogste niveau en een 29ste plaats op de wereldranglijst als beste klassering. Een op de drie slaagde dus. Hoe verging het andere spelers die in de bovenste regionen van dat WK eindigden? Niet veel beter, sterker, ongeveer een op de drie redde het, hetzelfde percentage als oranje. Van de achttien spelers die met hun land bij de beste zes eindigden, wisten er zes een wedstrijd op het hoogste niveau te winnen, staan er twee nog bij de beste duizend van de wereldranglijst (Jonathan Moore 978ste, George Murray 680ste), drie buiten de top-1000, en is van de rest taal noch teken vernomen in het golfjaar 2015.

ZIJ WONNEN OP HET HOOGSTE NIVEAU:

- Joost Luiten (1e, Ned, 4x)
- Chris Kirk (3e, VS, 4x)
- Richie Ramsay (6e, Sch, 3x)
- Oliver Fisher (6e, Eng, 1x)
- Ross McGowan (6e, Eng, 1x)
- Scott Jamieson (6e, Sch, 1x)

KLASSERING WK, LAND, AANTAL ZEGES

zeggen – wel gemist. Ik kijk er ontzettend naar uit om weer écht te gaan leren en ik denk zelfs dat ik al weet wát het wordt. Civiele techniek. Hoewel ik bouwen en weten hoe dingen werken altijd heel interessant heb gevonden, verbaasde dat me eigenlijk wel. Vooral dat ik zo snel bij een studie uitkwam. Al zou het ook nog wiskunde of econometrie kunnen worden. Ik wil mezelf in elk geval de kans geven daar te gaan kijken. Misschien voelt dat nog beter.' 'Ik heb in Amerika wel een tijdje gestudeerd natuurlijk, maar ben er nooit mee bezig geweest wat ik écht zou willen op dat gebied. Alle beslissingen waren altijd gebaseerd op de golfmogelijkheden. Alles moest daaromheen passen. Mijn beste vriend Mohammad heeft weleens gezegd dat ik veel geluk had omdat ik al zo vroeg wist welke kant ik op wilde. Vanaf mijn twaalfde wist ik dat ik professional ging worden. Nu ben ik 26 en is die tijd geweest. Er zullen vast mensen zijn die zeggen dat ik gefaald heb, maar zelf zie ik dat niet zo. Ik heb het zeven jaar geprobeerd, heb op het hoogste niveau gespeeld, heb de hele wereld gezien en veel over mezelf en het leven geleerd. Ja, ik had zo nog vijf jaar door kunnen gaan, maar dan? Nu ben ik nog jong genoeg om een heel andere weg in te slaan. Natuurlijk baal ik dat ik niet al mijn doelen heb gehaald, niet de top heb bereikt, maar ik ben trots op wat ik wel heb bereikt. Het is tijd om aan een nieuw hoofdstuk te beginnen.' ➤

‘IK HEB TIJDENS MIJN ZEVEN JAAR ALS PROFESSIONAL HET GEBRUIK VAN MIJN HERSENS GEMIST’

➤ DE EUROPESE TOUR HEEFT TIM SLUITER NIET GEBRACHT WAAR HIJ OP GEHOOPT HAD. EN DUS IS HET TIJD OM TE STOPPEN.

